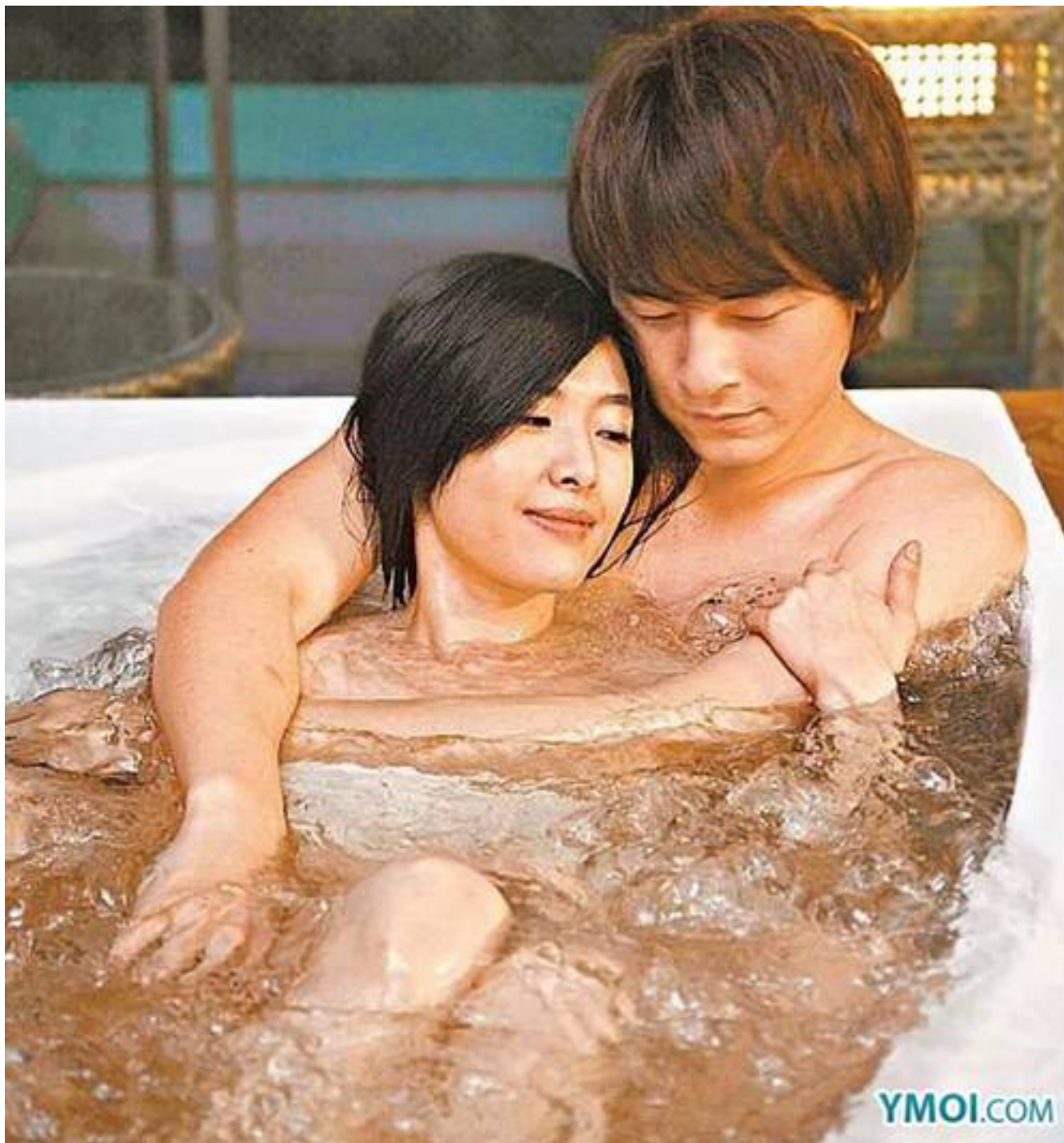

Bãi bi n Th nh Long c a huy n H i H u t nh Nam Đ nh có l ch đ ng sau bãi t m Qu t Lâm m t chút ít v đ cu n hút khách làng ch i.

Nh ng th i đi m này đ đây l i đang có m t d ch v khá m i m là t m ôm. b t kì th i gian nào, t sáng đ n t i, n u khách mu n thì d ch v đ đây luôn s n sàng....

Chi c taxi có ch tôi và m t ng i b n đáp vào quán nh đ ng t m g n bãi bi n. Lúc này kim đ ng h đã ch 5h chi u. Ánh m t tr i ch còn le lói xa xa. Ch ng c n h i thăm, ch c n phóng t m m t ra bãi bi n, có th th y không khí n i này khá “nh n nh p” vì nh ng d ch v chào m i đang b a vậ du khách b n ph ng.

“Phao sáng”

Trong chiác quán tám bá này chá bày có vài chai bia Hà Nái, dám ba quá đáa “héo quát” đá lâu

Tm ôm

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 14:47

ngày. M&#t h&#p g&# cũ kĩ đ&#ng đ&#y thu&#c lá và 4 cô gái m&#t tr&#t đ&#y son ph&#n v&#t v&#o b&#c ngang qua cây tr&#ng cá, mi&#ng phì phèo thu&#c n&#m hóng gió bi&#n. Th&#y v&#y, c&#u b&#n tôi th&#c m&#c “ch&# có th&# này mà cũng g&#i là buôn bán h&#?” tôi ch&#a k&#p ph&#n &#ng thì ông ch&# quán đã đ&#i: “Nh&#ng th&# này ch&# t&#m b&# thôi em &. Ch&# c&# trông vào đó có mà ch&#t đối”. Nh&# mu&#n gi&#i quy&#t th&#c m&#c c&#a b&#n tôi, ông nói thêm “&# đây nhà nào cũng v&#y, kinh doanh cái “m&#t m&#” thì m&#i s&#ng đ&#&c”

- Th&# cái “m&#t m&#” là cái gì? Ông anh có không? Tôi h&#i.

- Th&# chú không nhìn th&#y m&#y em đang n&#m &&n kia à. Hàng đ&#y, có thích không? R&# thôi! G&# ch&# quán đáp &#i.

- Còn đ&#ch v&# nào m&#i h&#n n&#a không? Tôi h&#i ti&#p

- Tm ôm!

- Bao nhiêu

- 100 m&#t cu&#c!

- Th&# ch&# t&#m không thôi à?

- Tm xong, thích đi “tàu nhanh” hay “tàu ch&#m” thì tùy b&#n em.

- Ok!

Tìm ôm

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 14:47

R&#t ng&#n g&#n, cu&#c ng&# giá c&#a chúng tôi v&#i ông ch&# quán k&#t thúc chóng vánh. Ngay sau đó, tôi đã ch&#n cho mình m&#t em r&#i cùng sánh đôi b&#&c xu&#ng bi&#n. Em m&#c b&# đ&# t&#m màu xanh n&#&c bi&#n, ng&#c h&# quá n&#a, chi&#c qu&#n t&#m ng&#n cũn c&#n phô ra c&#p đùi r&#m n&#ng và không quên mang theo m&#t chi&#c phao b&#ng x&#m ô tô. Em nói: “Đ&# ti&#n đ&#&ng công tác &#y mà” r&#i n&# m&#t n&# c&#&i ranh mãnh.

Cô gái tên Minh chỉ khoảng 24 tuổi và giỏi thi u đã làm “phao sång” ở đây gần 3 năm. Minh cho biết, trước đây cô chỉ tiếp khách trên cån vì không biết båi. Nhưng hiện nay loßi dåch vå này đang phát triển, våi låi xuång bån våa tåm våa đùa nên nhiều “thång đå” có vẻ thích thú mà tån bo cũng nhiều hơn.

- Thång đå đây có bao nhiêu người làm phao “sång” như em? Tôi hỏi

- 100, 200, thôi em thôi u!

Vì đâu nên như vậy?

Minh cho biết: Sinh ra ở huyện nghèo của Thái Bình nên quanh năm chỉ biết bán måt cho đåt bán lẻ cho người và nghề trồng lúa. Học hết phổ thông, do không thi đåc đåi học nên Minh xin sang Nam Định học may. Học ở đây được vài tháng, Minh quen một gã Så Khanh tên T. rồi sång như vợ chồng với anh. Dù biết rằng anh đã có vợ nhưng không hiểu sao đến lúc đó cả Minh cũng mê mê tin vào những lời anh nói. Có lần bạn Minh phải đi xe máy chở cây så sang khuyên bảo nhưng cô cũng chẳng nghe, thậm chí ông còn thấy Minh như cô còn dính dáng đến T.

Rồi với con T may mắn tìm được phòng trọ của Minh đến cho nhà tắm mà cô cũng chẳng chấp. Và rồi chuyện gì đến cũng đã đến, ngày Minh báo tin với T là đã có mang thì cũng là ngày anh nói lên ý định của mình: “Cố bỏ cái thai này đi chứ, nuôi cô còn chẳng được thì còn nuôi ai được nữa”. Phải đến lúc này, Minh mới nhận ra cái sai của mình. Bởi cái thai đã 5 tháng tuổi, bây giờ có bỏ đi cũng không được mà Minh cũng không muốn bỏ nó bởi bố chính là hi vọng duy nhất của cô lúc này.

B&#ng mang d&# ch&#a, đ&#ng l&#&#ng may eo h&#p không th&# nuôi s&#ng đ&#&c b&#n thân trong th&#i kì thóc cao gạo kém. Còn v&# quê thì cô cũng ch&#ng có m&#t mũi nào mà v&# n&#a. Thôi thì c&# &# đâu t&#m vài năm, ki&#m đ&#&c công vi&#c &#n đ&#nh r&#i b&# con v&# xin l&#i cha m&# và h&# hàng.

V&#i ý nghĩ đó, Minh b&#t xe lên Hà N&#i. Nghe nói có đ&#a b&#n h&#c h&#i ph&# thông đang là ngh&# g&#i đ&#u &# chân c&#u Thăng Long. Đ&#t chân lên đây Minh m&#i bi&#t s&# th&#t công vi&#c c&#a cô b&#n mình là “bán tròn nuôi mi&#ng”. Nhìn th&#y c&#nh đó, cô đ&#nh c&#t b&#&c ra đi kh&#i ch&#n nh&# nhu&#c này nh&#ng cô b&#n ngăn l&#i: “Mày không &# đây thì đi đâu. Ti&#n không có m&#t xu, s&#ng sao n&#i. Thôi &# đây v&#i tao, có gì tao ph&# cho”. Ng&#m đi tính l&#i, Minh cũng ch&#ng bi&#t trông ch&# vào đâu, thôi đành &# đây v&#y.

Sinh con đ&#&c vài tháng, v&#i vóc dáng, khuôn m&#t &#a nhìn, v&#i l&#i gái m&#t con khi&#n Minh n&#i b&#t nh&#t so v&#i nhân viên c&#a quán đó. Nhi&#u khách vào quán ch&# mu&#n g&#n cô. Lúc đ&#u Minh không ch&#u ti&#p khách nh&#ng do n&# n&#n quá nhi&#u, cũng không còn l&#i thoát nào nên cô đành ph&#i đ&#n thân làm theo.

B&#n b&# xa t&#p

Chiếc phao của tôi và em cũng đi theo những con sóng dạt đi, xô lại như muốn cuốn đi tất cả những gì mà nó muốn. Những vì Minh, ý nghĩa vì lại mái nhà xưa và những quanh quẩn đầu đó. “Em chẳng khác gì những con sóng này anh . Đã bao lần em muốn làm lại những không được. Bởi cái ranh giới của hiện tại thực sự đang quá xa với với em. Đến ngay đến con mà em đã rút ruột đi ra, bây giờ cũng không còn . Cũng như em nữa thì thôi em còn quay về làm gì?” Minh nói mà giọng buồn buồn dường như hai hàng nước mắt của em đã tuôn trào trên gò má. Dù Minh biết cái việc của anh “già trẻ” của gái làng chơi nó khác gì đến thế nào:

Gái xuân thì, giai gởi i i i i
Gái hèn thì, đào bới cũng chẳng xong

Những chiếc đã từng hèn, những người tâm cũng đã lên bờ tìm cho mình một bãi đáp mới. Xa xa, tiếng động của của máy chiếc thuyền đánh cá cũng bắt gặp rồi từng hèn. Tâm biết Minh đi trở về thành phố, trên chiếc thuyền dài gần 60 cây sào, tôi đã suy nghĩ rồi thì hiểu. Có phải những con người như Minh đâu bắt đầu như vậy? Và thật sự những đi đâu đó đến bao giờ mới kết thúc? Chẳng lẽ cuộc đời họ cứ tiếp tục trôi nổi như những chiếc phao lênh đênh trên biển cả không bờ?

Tâm ‘ôm’ ở biển Sầm Sơn

Sau cú đi ăn thoải mái của bà chủ quán, một cô gái nhí nhảnh trong bộ áo tắm hai dây liếm mồm như xuýt hiên. Giọng à ài như hút hồn khách, bàn tay mềm mại chìa ra: “Anh đi tắm với em. Biển đêm nay lung...”.

Thành, ngồi trên chiếc xích lô lung vàng, đứng xịch bên khách, ngà ngà hơi men: “Anh đi giới thiệu một chút. Sầm Sơn giá rẻ bất ngờ. Lên xe đi em chơi khu vực mới”.

Thấy khách nhìn ngẩn, Thành tiếp tục giọng: “Khoái tắm tiên thì chơi đến bãi tắm tiên. Qua đèo Cốc Cọ, tha hồ vùng vẫy, mà sức nô đùa. Sẻ xả, sôi thì tắm ôm, ngay bãi trọc mắt”.

Chưa kịp hỏi gì thêm, anh chàng đã thao thao bất tuyệt kể rằng giá một trăm nghìn để ngủ một giờ cho gái tắm cùng. Hai giờ, thì trăm rồi. Muốn thoải mái thực nữa giờ thì tính sáu chục nghìn.

Tìm ôm

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 14:47

Thành k&#r&#ng đêm tr&#i mát nh&# th&# này ch&# t&#m m&#t ti&#ng đ&#ng h&# là đ&#. Lâu lâu đã có ông b&# c&#m, xoa d&#u c&#o gió &#m mãi m&#i thoát hi&#m. Ngâm n&#&c vài ch&#c phút l&#i d&#t nhau lên b&#, m&#&i nghìn m&#t cái gh&# b&# r&#ng rãi hai ng&#&i ng&#i tâm s&#. Ai không bi&#t b&#i thì thuê l&#p ô tô, th&# n&#i trên m&#t n&#&c, hai ng&#&i c&# đ&#ng &# bên trong mà t&#m...

Theo nh&#ng dân cò &# đây, gái t&#m “ôm” ch&# thua nh&#ng cô chân dài, ng&#&i m&#u. Tu&#i ch&# trên đ&#&i hai m&#&i, ph&#n l&#n là gái quê làm ngh&# c&#i thi&#n.

Th&#y khách xiêu lòng, Thành ra hi&#u đi theo mình, chân d&#m x&#u x&#o trên cát r&#i d&#ng l&#i &# quán trà đá bày trên nh&#ng chi&#c gh&# nh&#a lùn. “Bà bán n&#&c này là hoa tiêu đ&#y”, Thành nói.

Không c&#n đ&#i lâu, sau cú đ&#n tho&#i b&#m nhoay nhoáy trên tay bà ch&# quán, m&#t cô gái nh&# nh&#nh trong b&# áo t&#m hai dây li&#n m&#nh. G&#&ng m&#t ch&#a nhìn rõ, nh&#ng cái gi&#ng à &#i thì nh&# hút h&#n khách bàn tay m&#m m&#i chìa ra: “Anh đi t&#m v&#i em. Bi&#n đêm nay l&#ng...”.

Ra mép n&#c, trong bi&#n v&#ng o&#p sóng v&#, t&#ng đôi, th&#m chí t&#ng nhóm, c&#m t&# đàn ông, m&#t đàn bà c&#m tay nhau c&#i rúc rích. Họ kh&#a n&#c b&#c sâu d&#n ra bi&#n quánh đ&#c b&#u tr&#i đêm. Tiếng la òi và ho kh&# kh&# c&#a k&# b&# s&#c n&#c, c&# l&#i than: “Em ònh quá anh òi!” hay “Qu&#p ch&#t th&# này thì ch&#t chìm c&# đôi m&#t thôi”...

Hà, m&#t cô gái t&#m “ôm” tâm s&# : “Cái ngh&# t&#m ôm này ch&# làm thêm thôi, ban ngày em bán qu&#y báo ò trên v&#a hè. Có khách g&#i thì đi, òy ti&#n đ&# đ&#n đ&#c m&# và có thêm gi&#y bút cho hai đ&#a em c&#p sách đ&#n tr&#ng”.

M&#i d&#m n&#p bóng trong c&# s&# x&#ng h&#i Ph&#ng Th&#y

X&#a nay, massage, x&#ng h&#i hay t&#m n&#c khoáng đ&#c xem nh&# m&#t trong các bi&#n pháp v&#t lý tr&# li&#u ph&#c h&#i s&#c kh&#e r&#t h&#u ích. Tuy nhiên, hi&#n nay, các đ&#ch v&# này đã b&# bi&#n t&#ng, không ít n&#i đã tr&# thành n&#i nuôi d&#ng t&# n&#n m&#i d&#m. Tình hình này đang đi&#n ra công khai và h&#u nh&# t&#nh, thành, nào cũng có.

Cách Hà N&#i h&#n 60 cây s&# v&# phía Tây Tây Nam, Thanh Th&#y, m&#t th&# tr&#n v&#a m&#i thành òp, đang là đi&#m đ&#n c&#a nhi&#u du khách nh&# òi hình t&#m n&#c khoáng.

Vào năm 2000, khi khoan gi&#ng đ&# òy n&#c sinh ho&#t, tình c&# m&#t ng&#i dân xã La Phù, huy&#n Thanh Th&#y, t&#nh Phú Th&# đã phát hi&#n m&# n&#c khoáng.

Qua nghiên c&#u đ&#a nhi&#t sâu, các nhà nghiên c&#u đã c&# b&#n khoanh đ&#c vùng m&# n&#c khoáng phân b&# trên di&#n tích h&#n 1km². M&# có hình qu&# b&#u, tr&#i dài theo h&#ng sông Đà. Nhi&#t đ&# trung bình c&#a n&#c khoáng nóng kho&#ng t&# 37 đ&# C đ&#n 43 đ&# C.

Trong n&#o c c&#o nhi&#u h&#m ch&#t vi l&#o ng, nh&# natri, canxi, magi&#... thích h&#p cho vi&# c t&#m ng&#m, ph&# c h&# i s&# c kh&# e và ch&# a b&# nh. V&# i các thông tin nh&# v&# y khó du khách nào có th&# b&# qua khi tham quan mi&# n B&# c và c&# tôi cũng v&# y.

Sau 3 x&# v&# i m&# y đ&#a m&# i &# quán Anh Tú “X&#n” trên b&# đ&# Yên Ph&#, anh Bình “C&#”, ng&#o i b&# n m&# i quen, x&#e bàn tay chém ph&#p xu&# ng chi&# u và nói: “Bác thích thì em “ph&# c v&#” bác ngay! Bác c&# nh&# u “vô t&#”, tr&# a mai ta kh&# i hành! Đ&# m b&# o h&#p đ&# n h&# n bác bi&#t nhi&# u!”.

R&# i Hà N&# i qua Vi&#t Trì, xe men đ&#o ng đ&# sông Đà. Phong c&# nh sông núi h&# u tình tr&# i dài t&# n chân tr&# i. Dù m&# i ch&# h&# n 15h, nh&# ng do nhi&#t đ&# khá l&# nh nên trông c&# nh v&#t nh&# x&# chi&# u.

Nh&# m&#t thói quen, Ti&#n tài x&# nói nhanh v&# i Bình “C&#”: “Ch&# cũ h&# anh?”. “Ch&# còn đâu n&# a ngoài ch&# y!”. “Anh không nói tr&#o c em đi&# n tho&# i đ&#t món ăn. Mùa này có cá su&# i, l&# n n&#o ng ngon l&# m!”. “B&#p nhanh mà. Đ&#n đó ta đ&#t luôn!”.

Chi&# c xe v&# n u&# n l&#o n quanh co trên con đ&#o ng đ&# m&#p mô. Vào đ&#n đ&#a ph&# n xã La Phù, hàng ch&# c b&# ng hi&# u “T&#m khoáng” l&# n l&#o t xu&#t hi&# n 2 bên đ&#o ng. Bình “C&#” xoay ng&#o i ra sau nói: “Chút xíu n&# a lên phòng, bác c&# x&# n&#o c vào b&# n r&# i thay đ&#. Kho&# ng vài phút s&# có ti&# ng gõ c&# a, bác c&# m&#. M&#t em gái s&# vào, xinh thì bác cho t&#m chung còn không thì bác c&# t&# ch&# i, đ&#o ng có ng&# i. Nh&# ng mà nh&# n&# u có “vui” quá thì ch&# cho em gái 10 nghìn hay hai ch&# c thôi. Đ&# ng “ph&# giá”, xu&# ng l&# u ta m&# i thanh toán!”.

Xe r&# nhanh vào m&#t nhà hàng ăn u&# ng ki&#m luôn đ&#ch v&# t&#m khoáng Khoa Ni&#m. Kho&# ng sân khá r&# ng đ&# đ&#u ch&# c chi&# c ô tô, anh ch&# ch&# đang b&# n r&# n ti&# n m&#t đoàn khách h&# n ch&# c ng&#o i. V&# a th&# y Bình “C&#”, anh ch&# quán b&# khách b&#o c v&# i ra. “Lâu quá chú Bình m&# i ghé. Sao lúc này v&# n “đá đ&#m” đ&#u ch&# ! Th&# ng “Ri-an” (Real Madrid) đá “g&# u” quá!”. “Thua b&# m&#, s&#p “v&# đ&#” đ&#n n&# i!”.

U&# ng ch&# a xong ly trà, Bình “C&#” nói nh&# phán: “Ông làm cho tôi con gà lu&# c, 2 đĩa xôi cháy c&# nh. Có m&#ng không? R&# i, lu&# c luôn. Th&# thôi. T&#c hành!”. Nh&# quên đi&# u gì, Bình “C&#” gh&#t đ&#u g&# ch&# quán nói nh&# rít: “Có anh b&# n Sài Gòn ra ch&# i. Đ&#a em nào m&# i m&# i vào “ph&# c v&#”. Nh&# dân mi&# n ng&#o c nh&#, đ&#a mi&# n Tây vào là coi nh&# “ch&# v&# r&# ng” đ&# y b&# o !”.

Khách đ& c đ& a lên l& u. Đó là dãy phòng t& m v& i ch& c phòng na ná nh& nhà v& sinh & các b& n xe. C& a đóng h& h& ng b& ng g& có khóa trong, t& ng xây cao kho& ng 2 th& c tr& ng toang hoác. Khác v& i các phòng t& m & đ& i đ& t có b& n n& m đằng hoàng b& ng men, các b& n t& m trên l& u đ& c xây b& ng g& ch men và dài h& n 2 th& c. M& i đ& u b& n là g& cao. Thò tay m& van, n& c nóng tuôn x& i x& vào b& n, khói bay nghi ngút.

Tr& i lúc này kho& ng trên đ& i 18 đ& , nh& ng không có c& m giác l& nh. Phía đ& u vôi là k& đ& ng xà bông. Phía đ& i 2 b& ch đ& u g& i đ& u, đ& u t& m là... bao cao su. Đang c& i qu& n áo b& t ch& t nghe ti& ng gõ c& a. V& a m& c& a, m& t em gái khá tr& m& c qu& n jean, áo thun lách v& i vào r& i nói lí nhí: “Anh cho em t& m chung!”. Khách ch& a k& p “ph& n & ng” em đã xong ph& n qu& n áo r& i m& i vào b& n.

Theo l& i c& a Mi (tên cô gái) thì em là dân chính g& c Phú Th& , nhà & g& n đây, khi nào có khách thì ch& Khoa g& i. Ngày nào đông thì “t& m” cho 3 khách, b& a v& ng thì hát karaoke su& t ngày. Các phòng bên, lâu lâu l& i ré lên ti& ng c& i khùng kh& c, ti& ng đ& i n& c, r& i x& n& c ào ào. Đ& c ch& ng đầu h& n 10 phút thì... im l& ng hoàn toàn

Anh H& u, m& t doanh nhân bán v& i & Soái Kinh Lâm, c& i c& i: “K& ra thì cũng l& đ& y. Chú mày đ& c “t& m” n& c khoáng, còn anh ch& có n& c nóng. N& u mu& n “th& c t& ” thì theo anh. Kh& i c& n t& n vé máy bay, ch& c& n qua c& u là t& i!”.

Xu& ng đ& c c& u Bình Tri& u kho& ng h& n 100m phía tay ph& i là doanh nghiệ& p TNHH xông h& i, xoa bóp Ph& ng Th& y. T& m b& ng hi& u to “v& t v& ” nh& kh& ng đ& nh th& ng hi& u c& a mình.

Cũng nh& Đ& c “C& ” ngoài Hà N& i, anh H& u đ& n nh& : “& đây ch& có 3 phòng VIP thôi. Trong đó có đ& y đ& . Cũng nh& đi& m “t& m tiên” & Thanh Th& y, ch& vài phút sau s& có ng& i vào t& m cho mày”.

Vào dãy phòng trong cùng đ& i đ& t. Đúng là phòng dành cho VIP. Ngoài chi& c gi& ng massage “truy& n th& ng” là phòng xông h& i khô b& ng kính trong su& t và 1 b& n t& m v& i h& th& ng th& y l& c massage đ& i n& c. Khác v& i đi& m t& m n& c khoáng & Phú Th& , khách xông mu& n h& t m& hôi v& n ch& a th& y ai gõ c& a. Đ& i m& t lúc lâu thì m& t em gái b& c vào. Kh& i phép t& c, không c& n xin x& ... em gái c& i c& i gi& t chi& c khăn lau v& i ng& i c& a khách r& i & n vào tay khách chai n& c. Đền lù mù, đã v& y khói tràn ng& p phòng, không nhìn rõ em đ& p hay x& u, ch& nghe gi& ng nói th&

th .

Cũng như nhiều cô gái đang hành nghề ở các tiệm massage, Vân An (gọi tắt cô gái) gọi ng bu n bu n nói: “Cha tôi nghĩ p ph thông, nhưng do nhà nghèo quá nên em nghĩ h c luôn. Mình là ch i n ph i có trách nhiệm ph giúp cha mẹ. Mọi ngày đi u vào đây làm em đâu có ng. B m y ông đáng tu i cha mình qu qu ng m c c i m, nhưng đâu dám ch ng c . X u h i m, nhưng vì ti n ph i c n rằng làm. Ba má em ngoài n không bi t em làm nghề này đâu!”...